

DECIZIE

04 decembrie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Vladimir Timofti,

Judecători – Anatolie Țurcan și Elena Cobzac,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de avocatul Găină Natalia în numele inculpatului, prin care se solicită casarea senineței Judecătorei Ungheni sediul Central din 28 mai 2018 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 martie 2019, în cauza penală în privința lui

*Xxxxx xxxxx Vitalie, născut la xx xxxxx 1985,
originar și domiciliat în s. xxxx, r-nul xxxx.*

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 14.04.2018 - 28.05.2018;

Instanță de apel: 20.06.2018 - 13.03.2019;

Instanță de recurs: 17.06.2019 - 04.12.2019.

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătorei Ungheni din 28 mai 2018, *pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, potrivit art.364¹ Cod de procedură penală, Xxxxx xxxxx* a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.325 alin.(1) Cod penal, cu aplicarea art.364¹ alin.(8) Cod de procedură penală, la 2 ani închisoare, cu amendă în mărime de 2 000 unități convenționale, echivalentul a 100 000 lei, în beneficiul statului.

Potrivit art.90 Cod penal, executarea pedepsei închisorii a fost suspendată condiționat pentru un termen de probă de 2 ani.

Solicitarea procurorului cu privire la încasarea cheltuielilor de judecată în sumă de 3 367,12 lei, a fost respinsă.

2. Pentru a se pronunța, prima instanță a constatat în fapt că, Xxxxx xxxxx, la 09 noiembrie 2017, în intervalul orelor 10:30 - 13:30, aflându-se în postul vamal Sculeni, amplasat pe adresa r-nul Ungheni, s. Sculeni, a săvârșit cu intenție directă acțiuni de corupere activă, manifestate prin promiterea și darea personal, inspectorului superior al Postului Vamal Leușeni, Cazac Ion, care este persoană publică conform art.123 alin.(2) Cod penal, fiind numit în funcție prin ordinul directorului general al Serviciului Vamal, cu nr.1457-p din 20.12.2016, fiind astfel investit în funcție publică cu statut special, de bunuri sub formă de mijloace financiare ce nu i se cuvin, în sumă de 100 euro, în scopul determinării acestuia la

îndeplinirea unei acțiuni, contrar exercitării funcției sale, constând în permiterea traversării frontierei de stat, fără achitarea taxei de import pentru importarea motoretei de model „Yamaha YN50F”, în următoarele circumstanțe:

La 09 noiembrie 2017, aproximativ la ora 12:00, Xxxxx xxxxx, aflându-se în biroul de serviciu al inspectorului superior al Postului Vamal Leușeni, Cazac Ion, urmărind scopul coruperii persoanei publice, a oferit și dat personal acestuia, bunuri sub formă de mijloace bănești în sumă de 100 euro, care conform cursului oficial al BNM, la data săvârșirii infracțiunii, reprezenta suma de 2 056,10 lei, plasându-i suma indicată pe masă, printre actele de pe birou, în scopul de a-l determina pe acesta să-i permită introducerea motoretei de model „Yamaha YN50F” pe teritoriul vamal al Republicii Moldova, fără achitarea taxei de import contrar prevederilor Codului Vamal.

3. Avocatul Găină Natalia în numele inculpatului a contestat cu apel sentința, solicitând casarea acesteia, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care în privința inculpatului să fie stabilită o pedeapsă mai blândă cu aplicarea art.79 Cod penal, 1 an închisoare cu suspendarea condiționată a executării acesteia pe termen de 1 an, fără aplicarea pedepsei complementare.

În motivarea apelului a invocat că, inculpatul Xxxxx xxxxx a recunoscut vinovăția în săvârșirea faptei incriminate, în ședința de judecată a înaintat cerere privind recunoașterea probelor din rechizitoriu, în conformitate cu prevederile art.364¹ Cod de procedură penală.

Astfel, pedeapsa stabilită lui Xxxxx xxxxx este prea aspră, or, Xxxxx xxxxx anterior nu a fost condamnat, nu este angajat oficial în câmpul muncii, are la întreținere 2 copii minori, lucrează periodic peste hotarele Republicii Moldova pentru a-și întreține familia, careva bunuri imobile nu are până în prezent.

La fel, pedeapsa complementară sub formă de amendă în mărime de 100 000 lei în raport cu venitul acestuia, este prea mare, or salariul minim pe economie din Republica Moldova a constituit 2 380 lei sau 116 euro, or, este imposibil pentru o persoană care a comis o infracțiune prin care a oferit suma de 100 euro, să achite drept pedeapsă o amendă atât de mare.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 martie 2019, a fost respins ca nefondat apelul, cu menținerea sentinței.

În motivarea soluției sale, instanța de apel a indicat că, la stabilirea pedepsei, prima instanță a ținut cont de prevederile art.75 Cod penal, și anume de gravitatea infracțiunii săvârșite, care face parte din categoria infracțiunilor grave, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat care este supus răspunderii penale, care anterior nu a fost condamnat, a recunoscut vina, are la întreținere doi copii minori, la evidența medicului psihiatru și narcolog nu se află, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acesteia.

Astfel, instanța de apel a constatat că, prima instanță și-a argumentat riguros soluția la capitolul stabilirii pedepsei și a motivat hotărârea pronunțată invocând motive clare din care considerent a ajuns la concluzia necesității stabilirii inculpatului a pedepsei sub formă de închisoare.

În acest sens, instanța de apel a remarcat că, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni, urmează a-i fi aplicată o pedeapsă echitabilă, în

limitele sancțiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată. Totodată, pedeapsa se aplică în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a Codului penal.

Astfel, severitatea pedepsei aplicate inculpatului este justificată de modalitatea în care acesta a conceput și derulat activitatea infracțională, gravitatea faptei comise, care dovedesc perseverența infracțională ridicată întru atingerea scopului urmărit.

Sanctiunea art.325 alin.(1) Cod penal prevede pedeapsa sub formă de închisoare de până la 6 ani cu amendă în mărime de la 2 000 la 4 000 unități convenționale, iar în privința persoanei juridice - în mărime de la 6 000 la 10 000 unități convenționale cu privarea de dreptul de a exercita o anumită activitate.

Careva circumstanțe atenuante sau agravante, potrivit art.art.76, 77 Cod penal, în privința lui Xxxxx xxxxx, instanța de judecată nu a identificat.

Din considerentele nominalizate, instanța de apel apreciază că pedeapsa principală stabilită și individualizată de către prima instanță, în raport cu prevederile art.364¹ alin.(8) Cod de procedură penală, răspunde atât principiului proporționalității, cât și scopului pedepsei penale prevăzut în art.61 alin.(2) Cod penal, fiind în limitele prevăzute la sancțiunea normei penale în baza căreia Xxxxx xxxxx a fost condamnat.

În cele din urmă, instanța de apel a ajuns la concluzia că, scopul prestabilit al legii penale privind corectarea și reeducarea inculpatului Xxxxx xxxxx, va fi pe deplin atins, doar prin menținerea pedepsei sub formă de închisoare pe termen de 2 ani, cu aplicarea amenzii în mărime de 2 000 unități convenționale, ce constituie 100 000 lei, în beneficiul statului.

În continuare, instanța de apel a indicat că, la stabilirea pedepsei inculpatului au fost respectate prevederile legii, iar în atare situație, careva interdicții de suspendare condiționată a executării pedepsei stabilite acestuia, legea nu prevede, deoarece suspendarea executării condiționate a pedepsei, conform art.90 alin.(4) Cod penal, poate avea loc și în cazul săvârșirii unei infracțiuni de categorie gravă.

În speță, reieșind din soluția adoptată de prima instanță, instanța de apel a constatat că, la stabilirea și aplicarea pedepsei în privința inculpatului Xxxxx xxxxx, prima instanță a avut în vedere scopul și criteriile de individualizare a acestuia, prevăzute de art.art.61, 75 Cod penal, a ținut seama de circumstanțele reale ale cauzei, circumstanțe care fiind analizate, per ansamblu, permit instanței de judecată stabilirea unei pedepse cu suspendarea condiționată a executării acesteia.

În acest sens, instanța de apel a apreciat că modalitatea de executare aleasă de prima instanță este în acord cu principiul proporționalității, având în vedere fapta comisă, urmările produse, personalitatea inculpatului și situația familială a acestuia.

Subsidiar, instanța de apel a indicat că, în speță nu pot fi aplicate prevederile art.79 Cod penal, deoarece, la caz, nu au fost identificate careva circumstanțe excepționale, legate de scopul și motivele faptei, de rolul inculpatului în săvârșirea infracțiunii, de comportarea lui în timpul și după consumarea infracțiunii, de alte circumstanțe care micșorează esențial gravitatea faptei și a consecințelor ei, fapt care rezumă concluzia certă că, instanța de apel nu poate aplica o pedeapsă sub

limita minimă, prevăzută de legea penală pentru infracțiunea respectivă sau una mai blândă.

La fel, referitor la solicitarea avocatului privind neaplicarea în privința lui Xxxxx xxxxx a pedepsei complementare sub formă de amendă, instanța de apel a notat că, amenda prevăzută la norma art.325 alin.(1) Cod penal, este pedeapsa principală și nu complementară, fapt ce denotă că aceasta este obligatorie în aplicare.

Instanța de apel a considerat că, anume această pedeapsă este echitabilă și suficientă pentru restabilirea echității sociale, adică a drepturilor și intereselor statului și întregii societăți, perturbate prin infracțiunea comisă de către inculpat, iar pedeapsa stabilită inculpatului este aptă de a îndeplini funcțiile și de a realiza scopul în contextul gradului de pericol social a faptelor comise de inculpat, cât și personalității inculpatului.

5. Avocatul Găină Natalia în numele inculpatului, în temeiul pct.6) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, a contestat cu recurs ordinar hotărârile adoptate, solicitând casarea acestora, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care în privința inculpatului să fie stabilită o pedeapsă mai blândă cu aplicarea art.79 Cod penal și anume - 1 an închisoare cu suspendarea condiționată a executării acesteia pe termen de 1 an, fără aplicarea pedepsei complementare.

În motivarea cerințelor sale a invocat că, pedeapsa aplicată inculpatului este prea aspră, or, amenda în mărime de 100 000 lei stabilită unei persoane neangajate în câmpul muncii care are o familie cu doi copii și periodic este nevoit să plece peste hotarele Republicii Moldova este inequitabilă și prea aspră.

Xxxxx xxxxx anterior nu a fost condamnat, nu este angajat oficial în câmpul muncii, are la întreținere 2 copii minori, lucrează periodic peste hotarele țării pentru a-și întreține familia, careva bunuri imobile nu are până în prezent, pedeapsa sub formă de amendă în sumă de 100 000 lei, în raport cu veniturile acestuia este prea mare, or, salariul minim pe economie din Republica Moldova republică pentru anul 2017, constituie 2 380 lei sau 116 euro.

Recurentul susține că, instanța de apel în decizia sa nu a motivat necesitatea aplicării pedepsei sub formă de amendă.

Consideră că, instanța de apel contrar cerințelor art.414 alin.(5) Cod de procedură penală, nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul părții apărării, expunându-se evaziv și neclar, fără a examina chestiunile esențiale supuse atenției sale.

În opinia recurentului este imposibil pentru o persoană care a comis o infracțiune prin care a oferit o sumă de 100 euro unei persoane publice, să achite drept pedeapsă o amendă atât de mare.

În continuare, avocatul a invocat că, în lipsa circumstanțelor agravante, pedeapsa stabilită lui Xxxxx xxxxx este prea aspră și nemotivată, or, potrivit prevederilor legale o pedeapsă mai aspră se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă nu v-a asigura atingerea scopului pedepsei. Însă, acest fapt nu s-a constatat în ședința de judecată dar dimpotrivă.

6. Asupra recursului a prezentat referință procurorul, care s-a pronunțat pentru inadmisibilitatea acestuia ca fiind vădit neîntemeiat și lipsit de temeiuri legale, deoarece, din materialele cauzei penale, nu rezultă existența unor

circumstanțe excepționale, care ar determina instanța să aplice în privința lui XXXXX xxxxx prevederile art.79 Cod penal.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

Conform art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, instanța de recurs este în drept să decidă asupra inadmisibilității recursului în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Conform art.424 alin.(2) Cod de procedură penală, instanța de recurs ordinar examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute de art.427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate și argumentate de recurent.

Autorul recursului invocă prevederile art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, potrivit cărora hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Verificând legalitatea hotărârii atacate sub aceste aspecte, Colegiul penal reține că temeiurile invocate de către recurent nu s-au confirmat în urma cercetării materialelor cauzei, invocând în acest context următoarele.

Cu referire la temeiul invocat de către recurent precum că „instanța de apel nu sa pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, Colegiul penal menționează că este unul declarativ, deoarece din materialele cauzei și textul deciziei atacate rezultă că, pentru pronunțarea deciziei, instanța de apel și-a motivat corect soluția bazându-se pe cumulul de probe administrat la cauza penală, examinate și cercetate în prima instanță, cercetate suplimentar și verificate în instanța de apel, apreciate prin prisma art.101 Cod de procedură. Temeiuri de a pune la îndoială legalitatea și veridicitatea acestor probe și argumente, nu s-au stabilit în instanța de recurs.

Instanța de recurs consideră, că temeiul de casare invocat, nu este incident în cauza dată, iar instanța de apel și-a motivat decizia, în conformitate cu prevederile art.417 alin.(1) pct.8) Cod de procedură penală, care cuprinde temeiurile de fapt și de drept ce au dus, la respingerea apelului declarat.

Prin urmare, în cazul săvârșirii unei infracțiuni instanța de judecată este singura în măsură să înfăptuiască nemijlocit acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis acea infracțiune, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării acestei operațiuni, ținând cont de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei în cadrul operațiunii de individualizare a acesteia.

Pedeapsa aplicată inculpatului trebuie să fie echitabilă, legală și individualizată, capabilă să restabilească echitatea socială și să realizeze scopurile legii penale și pedepsei penale, potrivit art.61 Cod penal, în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale a Codului penal și stabilirea pedepsei în limitele fixate în partea specială.

De asemenea, Colegiul penal evidențiază că, inculpatul a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat judecarea cauzei în

conformitate cu prevederile art.364¹ Cod de procedură penală, prin urmare prima instanță a admis această solicitare și a examinat cauza în procedura simplificată în corespundere cu prevederile legale.

În continuare, la aplicarea pedepsei inculpatului în privința căruia a fost admisă procedura simplificată de judecare pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, instanța urmează să ia în considerare atât prevederile din alin.(8) art.364¹ Cod de procedură penală, cât și prevederile art.75 Cod penal care reglementează modalitatea individualizării pedepselor persoanelor condamnate.

Potrivit alin.(8) art.364¹ Cod de procedură penală, inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor imputate în rechizitoriu și a solicitat judecarea cauzei pe baza probelor administrate în faza urmăririi penale, solicitare care a fost admisă de către instanță prin încheiere, beneficiază de reducere cu o pătrime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege, în cazul pedepsei cu amendă.

În prezenta cauză supusă judecării, instanța de recurs reține că, sancțiunea art.325 alin.(1) Cod penal, în baza căruia a fost condamnat inculpatul, prevede pedeapsa cu închisoare de până la 6 ani cu amendă în mărime de la 2 000 la 4 000 unități convenționale.

Prin urmare, în speță, în conformitate cu alin. (8) art. 364¹ Cod de procedură penală, prin reducerea limitelor minime și maxime de pedeapsa amenzii cu o pătrime, se stabilește noua limită minimă și maximă de pedeapsă sub formă de amendă, care este de la 1 500 la 3 000 unități convenționale.

Conform art.78 alin.(1) Cod penal, în cazul în care instanța de judecată constată circumstanțe atenuante la săvârșirea infracțiunii, pedeapsa principală se reduce sau se schimbă după cum urmează: b) dacă se aplică amenda, aceasta **se poate** coborî până la limita de jos, deci este la discreția instanței să aplice sau nu limita de jos a sancțiunii, or, după cum rezultă din conținutul deciziei instanței de apel, aceasta a motivat neaplicarea limitei de jos a sancțiunii față de inculpatul Xxxxx xxxxx.

Prin urmare, pedeapsa stabilită inculpatului răspunde atât principiului proporționalității, cât și scopului prevăzut de art.61 alin.(2) Cod penal, restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea acestuia, cât și a altor persoane.

Totodată, colegiul penal apreciază drept neîntemeiate argumentele recurentului precum că, în privința inculpatului urmează a fi stabilită o pedeapsă mai blândă cu aplicarea art.79 Cod penal, fără aplicarea pedepsei complementare – amenda, or, din materialele cauzei penale, nu rezultă existența unor circumstanțe excepționale, care ar determina instanța să aplice în privința lui Xxxxx xxxxx prevederile art.79 Cod penal.

În aceste condiții, Colegiul penal, consideră că n-a fost constatată prezența în speță a careva erori de drept, ce ar servi drept temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei contestate.

Prin urmare, Colegiul penal statuează că, temeiul invocat de către recurent, prevăzute de art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, nu s-a confirmat, iar decizia atacată este legală și întemeiată, ceea ce impune soluția inadmisibilității recursului ordinar depus de către avocat ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În corespundere cu art.432 alin.(1), (2) pct.4) Cod de procedură penală,

Colegiul penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Găină Natalia în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 martie 2019, în cauza penală în privința lui *Xxxxx xxxxx Vitalie*, deoarece este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată motivat la 17 ianuarie 2020

Președinte

Vladimir Timofti

Judecători

Anatolie Țurcan

Elena Cobzac